

A Győri Ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek az Orbán és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2013. év január hó 9. napján kelt 7.P.20.512/2012/13-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az államot terhelő elsőfokú eljárási illeték összege az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben 36.000 (harminchatezer) forint. Mellőzi annak megállapítását, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli. Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd díja a 100 %-os mértékben pervesztes felperes terhére esik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díja a 100 %-os mértékben pervesztes felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Felperes módosított keresetében az alperes további személyiségi jogsértéstől való eltiltását, valamint 400.000 forint nem vagyoni kár és 72.582 forint vagyoni kár megfizetésére kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes nagy nyilvánosság előtt két ízben arcon ütötte, ezzel megsértette emberi méltóságát. A további jogsértéstől való eltiltás iránti kereseti kérelmét arra alapította, hogy az alperes a per tárgyát képező esemény óta is folyamatosan zaklatja és fenyegeti. Nem vagyoni kártérítési igénye ténybeli alapjaként azt jelölte meg, hogy az ütés következtében látótér sérülést szenvedett el, és emiatt három hónapon keresztül orvosi kezelés alatt állt. vagyoni kárát a szemeszeti kezelés költségében (gyógyszer és utazási költség) valamint az általa kezdeményezett büntető eljárás és egyéb eljárások kapcsán felmerült fénymásolási, posta és utazási költségben jelölte meg.

Alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. A testi sértés megtörténtét nem vitatta, de állítása szerint csak egy alkalommal ütötte meg a felperest, ez az ütés a felperesnek szemsérülést, vagyoni vagy nem vagyoni hátrányt nem okozhatott. Elismerte, hogy az ütés - a sérülés tényétől függetlenül is - sérthette a felperes emberi méltóságát, de kérte, hogy a bíróság mérlegelje, hogy előzményeként a felperes folyamatosan sértegette a házastársát.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek a "A" Idősek Otthonának lakói. A viszonyuk kezdetben konfliktusmentes volt, majd utóbb megromlott. 2011. július 22. napján a délutáni órákban a felperes az otthon egyik közösségi helyiségében néhány fős társaságban ülve beszélgetett, az amikor az alperes odalépett hozzá és egy alkalommal arcon ütötte. Az ütés következtében a felperes bal oldali járomcsont csecsemőtenyérsíri duzzanatában megnyilvánuló sérülést szenvedett. A felperes még aznap jelentkezett a balatonalmádi központi orvosi ügyeleten. Az ambuláns napló a felperes előadásaként rögzítette, hogy bal arcfele és szeme fáj, a leírás a szem épp külső viszonyait, szabad szemmozgásokat tartalmazta és az, hogy a conjunktiva kissé hyperaemiás. A szem tompa sérülésének lehetősége miatt szemészeti, illetve traumatológiai ellátást javasoltak.

2011. július 25. napján a felperes ismét orvoshoz fordult. A leletben rögzítésre került, hogy április 22-én megütöttek a bal halántékát, a bal szeme fáj, ugrál. 2011. október 24-én újra szemészeti szakrendelésen vett részt, előadta, hogy a bal szeme vibrál, amit összekötetésbe hozott a 2011. április 22-én elszenvedett bal oldalát ért ütéssel, valamint rögzítették, hogy sérülése után 2 hónappal járt itt.

A felperes feljelentése alapján az alperes ellen könnyű testi sértés vétsége miatt büntető eljárás indult, melynek során a Veszprémi Városi Bíróság 1.B.1227/2011/12-I számú jogerős ítéletével az alperest bűnösnek mondta ki 1 rb. könnyű testi sértés vétségében és ezért 1 év időtartamra próbára bocsátotta, egyúttal a felperes mint magánvádló által előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Az ítélet a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.190/2012/5.számú végzésével emelkedett jogerőre. A jogerős büntető ítéleti tényállás szerint az alperes előzetes szóváltást követően 2 alkalommal ütötte meg a felperest, aki az ütések következtében 8 napon belül gyógyuló pusztán hámsérüléssel járó sérülést szenvedett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a Pp. 3.§. /1/ és /2/ bekezdése értelmében a fél által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve volt. A felperes a személyiségi jogsértés megtörténtének megállapítását nem kérte, így e tárgyban nem határozhatott és kizárólag a személyhez fűződő jog megsértésének egyéb következményei iránt előterjesztett kereseti kérelmek megalapozottságát vizsgálhatta.

Rámutatott, hogy a felperes a perben nem bizonyította további jogsértéstől való eltiltás iránti kereset ténybeli alapját, azt, hogy 2011. június 22. napját követően az alperes részéről folyamatos fenyegetés és zaklatás történt volna, ezt a felekkel egy intézményben lakó tanúk vallomása sem támasztotta alá.

Utalt arra, hogy nem találta bizonyítottnak, hogy két alkalommal ütötte meg a felperest az alperes, s e téren a jogerős büntető ítéleti tényálláshoz sem volt kötve. A büntető bíróság a per felperesének mint sértettnek a tanúvallomását elfogadta a kétszeri testi sértés bizonyítékaként, a felperes ezen nyilatkozata azonban polgári perben - figyelemmel arra, hogy az abban előadottakat az alperes vitatta - önmagában bizonyító erővel nem bír. "B" tanúvallomása pedig mind a polgári, mind a büntető perben következetes volt a tekintetben, hogy az alperes csak egy ízben ütötte meg a felperest.

Nem vagyoni kártérítési igényét a felperes a látótér sérülésére alapította, a jogerős büntető ítélet a szem, illetve a látótér sérülését azonban nem állapította meg. A polgári per bírósága azonban nem volt kötve a jogerős büntető ítéleti tényálláshoz, a felperest a vagyoni és nem vagyoni kárigény iránti kereset terén annak bizonyítása terhelte, hogy az alperes ütése nem kizárólag hámsérülést okozott, hanem annak következtében a szeme, látótere is sérült, mely több hónapon keresztül gyógykezelést tett indokoltá.

A 2011. július 22. napján kelt ambuláns napló ugyan rögzítette a felperes bal szemének hyperaemiáját és szemészeti ellátást javasoltak, a 2011. július 25 és 2011. október 24. napján kiállított leletek azonban hónapokkal korábban keletkezett sérülésre utaltak vissza. Az eset szemtanúja ("B") tanúvallomásának értékelése során figyelembe vette, hogy a tanú a polgári perben ugyan akként nyilatkozott, hogy az alperes ütése a szeme fölött találta el a felperest, akinek vérben volt a szeme, azonban a büntető eljárás során tett tanúvallomása ezzel nem volt összhangban.

Az okirati bizonyítékok és a tanúvallomás értékelésével nem találta kétséget kizáróan bizonyítottanak, hogy a felperes szeme megsérült az alperes ütése következtében és a későbbi szemészeti kezelés az alperesi magatartással okozati összefüggésben állt. Ezzel összefüggésben - a bizonyítási teherre való tájékoztatás ellenére - nem indítványozta a felperes igazságügyi orvosszakértő kirendelését, emiatt a nem vagyoni kártérítési igény és a vagyoni kárigényből a szemészeti kezeléssel összefüggő költségigény alaptalan.

A vagyoni kártérítési igényen belül a büntető tárgyalásokon való megjelenéssel a büntető és egyéb eljárásokkal kapcsolatos iratok másolásával és osztályozásával felmerülő költségeket a felperes az érintett eljárásokban eljárési költségként lett volna jogosult érvényesíteni, és nem a polgári perben kártérítési igényként.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen annak megváltoztatása, és az alperes kereset szerinti marasztalása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése iránt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem helytálló. A büntető eljárásban a másodfokú bíróság által is irányadónak tekintett tényállás szerint az alperes két alkalommal ütötte meg az arcán a felperest. E tény az alperes a büntető eljárásban nem vitatta. Jelentősége van annak, hogy egy vagy két ütésre került sor, mert a polgári perben az alperes már úgy nyilatkozott, hogy csak arcul legyintette a felperest, ez viszont nem okozhatott volna az eset napján felvett ambuláns naplóban is rögzített sérülést. Az ambuláns napló bejegyzése - szemben az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállással - nem tartalmaz semmilyen hónapokkal korábbi sérülésre utalást, , viszont egyértelműen igazolja, hogy az alperes általi bántalmazás következtében szemsérülést szenvedett a felperes.

A felperesi előadás és a csatolt iratok alapján igazságügyi szakértő bevonása nélkül is megállapítható lett volna az alperes kártérítési felelőssége. Az állandó bírói gyakorlat szerint ha valaki mást pofon üt, és az testi sérülést okoz, vagy számos ismerős is tanúja volt a sérelemnek, úgy a sérelem az életminőségét csökkenti, és megalapozza a nem vagyoni kártérítési igényt. A felperes az elsőfokú eljárás során becsatolt iratokkal bizonyította az orvosi kezeléssel összefüggésben felmerült költségeit és életminősége romlását. Hónapokig rossz volt a látása, nem tudott gépkocsit vezetni, ez pszichésen is

megviselte, és jelenleg is állandó feszültségben él, tartva attól, hogy a bírósági eljárás miatt az alperes verbálisan vagy tettelesen bántalmazni fogja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a helytállóan megjelölt bizonyítási teherhez kapcsolódóan - a felek által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését követően - a releváns tényállást helyesen állapította meg és abból érdemben helytálló következtetéssel jutott arra, hogy a perbeli személyiségi jogsértés kapcsán a felperesi keresettel érvényesíteni kívánt szankciók alkalmazására lehetőség nincs.

A Pp.4.§. /2/ bekezdése értelmében, ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Ahogyan arra már az elsőfokú bíróság is utalt, a Pp. 4.§. /2/ bekezdése abszolút kötöttséget jelent a Pp. szabad bizonyítási rendszerében, ennek következménye azonban csupán az, hogy a polgári perben eljáró bíróság sem vitathatja azt, hogy a büntető eljárásban a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt, megvalósult a büntető törvénykönyvi tényállás és - a cselekmény minősítésére is kiterjedően - az azt megalapozó tényeket is valónak kell elfogadnia.

Bár a Pp. csupán a bűncselekmény vagyoni jogi következményeire irányuló igényekre utalással rendelkezik a fenti kötőerőről, ez nem jelenti azt, hogy amennyiben egy jogerősen elbírált bűncselekmény elkövetési magatartása személyiségi jogsértést valósít meg, úgy kizárólag a vagyoni jellegű (azaz a jelenleg hatályos szabályozás szerint a kártérítési) következmények tekintetében irányadó a kötőerő. A Pp. 2000. január 1. napját megelőzően hatályban volt 9.§./1/ bekezdése még ugyanilyen jelleggel rendelkezett, azzal az eltéréssel hogy a kötőerőt a jogerősen elbírált bűncselekmény anyagi jogi következményei tekintetében mondta ki. Mind a hatályos, mind a korábbi szövegezés talaján azonos tartalmú bírói gyakorlat alakult ki.

A felperes által érvényesített igény jellege és ténybeli alapja, illetve az elmaradt bizonyítás folytán nem volt annak a jogvita elbírálása szempontjából jelentősége, hogy az egymásnak ellentmondó peradatok közül az elsőfokú bíróság a felperes egyszeri vagy kétszeri arcú ütését állapította meg tényállásként.

Az objektív személyiségvédelmi igény:

Helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes által előterjesztett igények vonatkozásában a kereseti kérelemhez kötöttség elve miként érvényesül. A Pp.3.§./2/ bekezdése értelmében a bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A kérelemhez kötöttség elve azt jelenti, hogy a bíróság a per folyamán olyan kérdésben nem dönthet, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet (ellenkérelmet), illetve viszontkeresetet.

Ennek kapcsán rámutat az ítélőtábla, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint a kereseti kérelemhez kötöttség ugyan nem jelent egyúttal jogcímhez való kötöttséget is, de a bíróság a keresetben előadott tényekhez, a kereseti tényálláshoz (Pp.121.§ /1/ bekezdés c./pont) s ezen keresztül a keresettel perbe hozott joghoz (jogviszonyhoz) kötött. A kereseti kérelemhez kötöttség korlátja kizárja, hogy a bíróság a kereset alapjául megjelölt tények valótlanúsága, vagy bizonyítottsága hiánya esetén döntését más ténybeli alap figyelembevételével új jogcímen hozza meg (BDT.2001.390., BDT.2007.1543., EBH.2004.1143., BDT.2001.390.).

Az alperes által sem vitatottan személyiségi jogsértő cselekmény - melynek személyiségi jogsértő jellege a jogerős büntető határozatban foglaltakra tekintettel sem volt vitatható - kapcsán **kizárólag a Ptk. 84.§./1/ bekezdés a/pontja szerinti „megállapítás” minősül olyan igénynek, melynek alkalmazása további vizsgálódást, többletfeltétel igazolását nem igényli.**

Az állandó bírói gyakorlat szerint a Ptk. 84.§./1/ bekezdés b/pontja alapján akkor tiltható el a jogsértő a további jogsértéstől, amennyiben alappal lehet tartani a kifogásolt eljárás megismétlésétől. A perbeli esetben a jogsértés óta hosszabb idő telt el, a felperes a perben nem igazolta, hogy az alperes ismételten támadólag, vagy fenyegetően lépett volna fel vele szemben, ezt a meghallgatott tanúk vallomása sem támasztotta alá, így miután a perbeli esetben nem merült fel arra utaló körülmény, hogy alappal lehetne tartani a keresetben kifogásolt magatartás megismétlődésétől, ezért helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság e tekintetben a felperesi keresetet. (Iránymutató a fentiekre a Fővárosi Ítélőtábla 2.Pf.20.653/2008/4.számú ítélete és a Debreceni Ítélőtábla Pf.I.20.610/2009/4.számú ítélete. A Complex Ker.szöv. CD jogtár Ptk.84.§./1/ bekezdéséhez fűzött magyarázata; dr.Törő Károly : Személyiségvédelem a polgári jogban, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Budapest, 1979. 103-104.oldal).

A nem vagyoni kártérítési igény:

Általánosságban a személyiségi jogi sérelem jellegétől függ az, hogy az okozóval szemben milyen igények támaszthatók. Ezen belül konkrétan az előterjesztett kereset határozza meg - a Pp. 3.§. szerint és a Pp. 215. § korlátai között értékelve azt -, hogy a bíróság milyen ténybeli alapra alapítottan milyen személyiségi jogvédelmi szankciót alkalmazhat.

A 34/1990/VI.1./ alkotmánybírói határozat talaján kezdetben ugyan megjelent egy olyan ítélkezési gyakorlat, mely a személyhez fűződő jogsértés megállapítása esetén a nem vagyoni kárpótlás iránti sérelemnek minden további vizsgálódás nélkül helyt adott, mégpedig a jogsértés mérlegelésén alapuló súlyához igazodó mértékben, abból kiindulva, hogy a személyhez fűződő jogsértés feltétlenül immateriális károkozással jár.

A Legfelsőbb Bíróság által követett, helyesnek tartott gyakorlat azonban ettől eltér, **megköveteli az immateriális hátrány bekövetkeztének vizsgálatát és bizonyítottságát**, ami arra ad választ, hogy a felrótt magatartás eredményeként a kívülágban is észlelhető módon is csökkent-e a személy testi vagy lelki életminősége, hátrányosan változott-e a jogi személy autonómiája, értékelése. Amennyiben kizárólag objektív szankcióval kiküszöbölhető a jogaiban sértett személyt ért hátrány, abban az esetben a szubjektív szankció alkalmazására - függetlenül attól, hogy a kereset felöllel e objektív szankció alkalmazására irányuló igényt - nem kerülhet sor. (Iránymutató a fentiekre a Szegedi

Ítéltábla Pf.III.20.553/2007/10.sorszám alatti ítélete, BDT.1999.44; BDT.1999.45; BH.2001.12; EBH.2000.302; EBH.2000.300; EBH.2000.191;)

A nem vagyoni kártérítési igény elbírálása kapcsán sem általánosságban kell a bíróságnak a jogsértőként megjelölt cselekményt vizsgálnia. **A kereset ténybeli alapjaként a jogi képviselővel eljáró felperes egyértelműen szemsérülése bekövetkezését és hónapokon át tartó orvosi kezelését jelölte meg.** Ezért az elsőfokú bíróság helyesen szorítkozott e két körülmény teljesülésének vizsgálatára és nem általában kellett vizsgálnia azt, hogy milyen (akár köztudomású) hátrányok érték a felperest a tetteges becsületsértő cselekmény kapcsán.

Az alperes vitássá tette azt, hogy a felperes bal szeme is sérült (látótér sérülése keletkezett), s nem csupán a büntető eljárásban terhére rótt, az arcot ért hámsérülés (duzzanat) keletkezett a bántalmazás következtében.

A szemsérülés ténye és az alperesi magatartás közötti okozati összefüggés fennállta az orvosi iratokból nem állapítható meg minden kétséget kizáróan. Emiatt helytállóan jelölte meg a bizonyítási teher körében az elsőfokú bíróság azt, hogy orvosszakértő útján igazolandó a szemsérülés (a látótér sérülés) ténye és az, hogy ez több hónapos gyógykezelést tett indokolttá.

A 2011. július 25. és 2011. október 24. napján kelt leletek - ahogy a felperes is utalt erre az elsőfokú eljárásban - vélhetően valóban elírás folytán tartalmazzák április 22. napjában megjelölve a felperes által a panaszai okaként megjelölt cselekmény időpontját, azonban az elírásnak jelentősége nincsen. Ha az adatot a perbeli cselekmény időpontjával (2011. július 22. napjával) helyettesítjük, ugyanúgy nem teszi mellőzhetővé az orvosszakértő bevonását.

A nem vagyoni kártérítési igény alapját képező látótér sérüléssel összefüggő vizsgálatra csupán 2011.október 24. napján több mint két hónappal a cselekmény után került sor. Annak eredményét a lelet nem tartalmazza, a rajzos látótér vizsgálati lap elemzése szakértelmet igényel.

Összességében az mondható ki, hogy a csatolt orvosi dokumentumok a látótér sérülését, illetve nem vagyoni kárigényt megalapozó szemsérülést nem igazolnak. Ítéleti bizonyossággal még a szemsérülés ténye sem állapítható meg a cselekmény napján felvett ambuláns napló adataiból. Felperes szemészeti szempontú anamnézise nem ismert, az alperesi cselekmény és a felperes által állított, de nem igazolt szemproblémák közötti okozati összefüggés fennállta is szakértő bevonását indokolta volna.

Miután a megfelelő bírói tájékoztatást követően a felperes nem terjesztett elő szakértő bevonására irányuló bizonyítási indítványt, így a keresete ténybeli alapját érintő körben (a tekintetben, hogy látótér sérülése - egyáltalán szemsérülése - keletkezett és az ezzel összefüggő orvosi kezelés az alperesi magatartásra vezethető vissza) a bizonyítatlanság következményét pervesztés formájában viseli. Ugyanezen okból alaptalan a háziorvos által felírt szemcseppek és az orvosi vizsgálat elvégzése céljából történő megjelenéssel kapcsolatos utazási költségigény.

Felperes a nem vagyoni kártérítés iránti keresetét nem arra alapította, hogy az alperes jogerős büntető ítéletben megállapított testi sérülést okozva egy vagy két alkalommal ütötte pofon és annak hány tanúja volt, hanem annak ténybeli alapjaként egyértelműen a látótér sérülését és az ezzel összefüggő kezelést jelölte meg. Emiatt a fellebbezésben felhozott egyéb hátrányok - a Pp.247.§./1/ bekezdése szerinti keresetváltoztatási tilalom folytán - nem voltak a felperes igénye kapcsán értékelhetőek.

Helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy az egyéb eljárások kapcsán bármely okból meg nem térülő költség nem sorolható a Ptk.355.§./4/ bekezdés hatálya alá, így az csak az adott eljárásban hárítható át költségként és külön perben kártérítés címén történő érvényesítésükre lehetőség nincsen.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság tévedett az állam terhén maradó kereseti illeték mértékének megjelölésénél, ezért e téren az elsőfokú ítélet rendelkezéseit pontosította. A felperes ugyanis egy keresetben kérte a személyiségi jogsértés objektív és szubjektív szankcióinak alkalmazását, és miután az objektív szankciók után számítható meg nem határozható perérték meghaladta a kártérítési követelés összegét, így a perérték meghatározása szempontjából egységes keresetnek minősülő igény tekintetében az Itv.39.§./3/ bekezdése szerinti meg nem határozható perérték szolgál az eljárási illeték alapjául. (EBH.1999.94; BH.2001.367; BH.1999.250)

A Pp. 87.§./2/ bekezdése alapján a pártfogó ügyvédi költség vonatkozásában - a díj összegének megállapítása nélkül - csak azt kell a bíróságnak megállapítani, hogy az milyen meghatározott arányban, melyik fél terhére esik. Annak viseléséről - a félnek biztosított költségkedvezmény tartalmától függően - a jogi segítségnyújtó szolgálat fog határozni. A terminológiai félreértések elkerülése végett az ítélőtábla pontosította az elsőfokú bíróság ítéletének ezzel összefüggő rendelkezését is. (Ezt az álláspontot foglalta el a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2012. február 22. és 24. napján tartott Országos Tanácskozása; BH 2012/5.szám)

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a rendelkező rész szövegezésének pontosításával - a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése adatainak bizonyult, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján a másodfokú eljárással összefüggő költségeit maga viseli, ugyanakkor köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét, mely az alperest képviselő ügyvédnek a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./2/ bekezdés a/pontja, /5/ bekezdése és 4/A.§-a szerint meghatározott munkadíjából áll.

A felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentesség folytán a fellebbezési eljárási illeték a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a alapján az állam terhén marad.

A Pp.87.§./2/ bekezdése alapján az ítélőtábla - a fentiekben kifejtett logikának megfelelően - a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárással összefüggő díja tekintetében a perköltség viselés arányának meghatározása mellett csupán azt állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj milyen arányban melyik fél terhére esik.

Győr, 2014.évi január hó 16.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró